

Claudio Alinhaut

Besos de color

No en technicolor, sinó entre actors negres. És tan escàs el material existent, que ruboritzava arribar a l'obligada conclusió que el cine ha estat realment racista. Són pocs els films amb actors de color que hagin assolit la glòria de la taquilla o de la crítica. Més patètic és encara si considerem que el temes habituals en les comptades excepcions tenen a veure amb els conflictes entre blancs i negres. Amb intel·ligent ironia, el cine s'ha mirat davant el mirall en l'agradable i magnífica *Adivina quien viene a cenar esta noche*. Però en la memòria cinematogràfica del glamour es noten a faltar les estrelles de color, llevat de Sidney Poitier, Harry Belafonte o Josephine Baker, la qual més aviat va ser estrella del music-hall. Afortunadament, ara la balança està més equilibrada i els besos de color compten amb actors i títols destacats, en els quals fins i tot es planteja el mestissatge.

Besos gay

Avui no escandalitzen ningú. Fins i tot de cada tres títols estrenats en un, la història principal o alguna de vinculada o secundària a la trama, és homosexual. Malgrat això, en una indústria pudorosa cap a guions transgressors, es varen desenvolupar amb una certa dificultat, i a les primeres produccions sempre els va acompanyar l'escàndol. La censura de Hayes a EUA va vetlar per evitar un cine obertament homosexual, si bé en alguns grans títols clàssics com *Espartaco* es filtren actituds homosexuals. Tampoc la indústria, és a dir, les grans productores varen beneficiar el desenvolupament d'un cine que tengués aquest tema o argument principal. *Te y simpatía* és, sens dubte, un dels títols més emblemàtics i bells del passat. *A separate peace*, amb John Heyl i Parker Stevenson (1972) va ser una d'aquestes primeres revelacions. *Saló o los 120 días de Sodoma* de Passolini i *Querelle* de Fassbinder, varen ser films que varen seguir, en els fils conductors, la relació entre homes i, per tant, amb

les seves corresponents escenes de besos que varen escandalitzar arreu del món.

En otro país; Mi hermosa lavandería; Maurice; Abrete de orejas; La ley del desierto; Trilogía de Nueva York; Las noches salvajes i El banquete de bodas són crèdits representatius recents, als quals hi cal afegir de l'altra banda *Go Fish, La verdadera naturaleza del amor* o *Instinto básico*.

Besos d'alta temperatura

Fuego en el cuerpo de Lawrence Kasdan presentava William Hurt i Kathleen Turner en un fragor molt pujat de to. *Nueve semanas y media*, amb la parella Rourke i Basinger, eren besos d'alt voltatge capaços de fondre els ploms. Però anteriors a ells, títols com *De aquí a la eternidad* amb Deborah Kerr i Burt Lancaster; *Un tranvía llamado deseo; La gata sobre el tejado de zinc caliente; El huracán* amb Dora Thy Lamour i John Hall; *La dama de los trópicos* amb Hedy Lamarr i Robert Taylor, o *El cartero siempre llama dos veces*, han identificat la passió i les seves vessants de la provocació i el desig sexual. La majoria de les pel·lícules de Marilyn Monroe són considerades, en les seves escenes de besos, com d'alta temperatura. Marilyn és un cas singular d'actriu que va ser utilitzada per la seva càrrega i atractiu sensual, per damunt de qualsevol altra competidora de talent semblant. Un gènere que actualment compta amb múltiples exemples i molta vulgaritat.

Besos sense malícia

Càndids o espuris, tendres i asexuals. El cine també en les seves històries, ha inclòs besos de neteja i simplicitat entranyable. *La reina de Africa; Te y simpatía; Niños de Broadway; Un americano en París; ¡Qué bello es vivir!; Sonrisas y lágrimas; Cantando bajo la lluvia* amb Gene Kelly i Cyd Charisse; *The Banwagon* també amb Cyd Charisse i Fred Astaire, o *Babe take a bow* amb un adult James Dunn i una

petitona Shirley Temple, inoblidables com el Chaplin i Paulette Goddard a *Tiempos modernos* "i ells varen viure sempre feliços".

Els besos són inesgotables. El tema donaria per moltes altres classificacions o subdivisions curioses: els besadors més joves; les preses més repetides de cèlebres pel·lícules a causa dels besos; els besos censurats i que mai vàrem arribar a veure; els besos més *sui generis* entre monstres *E.T.*, *El fantasma de la òpera*, simis i altres espècies; els besos d'esquimals; els "besos de terror"; els besos més llargs del cine; les pel·lícules amb més besos per metre filmat; els besos més transgressors entre gigolós i senyores adultes com a *La primavera romana de la señora Stone*; els besos dels *cartoons* entre Mickey i Minnie o Daisy i Donald; les productores més puritanes; els besos més fraternals, com els de les quatre germanes de *Mujercitas*, o *El mago de Oz*; els besos que mai hem vist per malaguanyar-se els projectes o per decisió del director o productors. En qualsevol cas, el cine seguirà besant en els seus pròxims cent anys, i els cinèfils seguiran gaudint amb aquest sa exercici anatómic, projectat en la pantalla de la màgia, l'èfimer i les il·lusions. ■

Damià Hu

Jacques T